

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátom, Klincová 35, Bratislava, proti výroku I. uznesenia Mestského súdu Bratislava III č. k. 22Cb/166/2008-1224 z 12. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), výrokom I. uznesenia mestského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie vo výroku I zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa iniciovala na Okresnom súde Bratislava III spor o náhradu škody, ktorej sa domáhala pôvodne voči Slovenskej republike – Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky (žalovaná v 1. rade), a na základe návrhu na pripustenie vstupu do konania aj voči Bratislavskému samosprávnemu kraju (žalovaný v 2. rade). Konanie bolo vedené pod sp. zn. 22Cb/166/2008. Konanie voči žalovanému v 2. rade právoplatne skončilo na základe rozsudku okresného súdu z 13. novembra 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/73/2015-762. Okresný súd už uvedeným

rozsudkom priznal žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov konania, no krajský súd uvedeným uznesením tento výrok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu okresný súd priznal žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľke samostatným uznesením č. k. 22Cb/166/2008-775 zo 4. októbra 2016, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 10Co/205/2017-944 z 10. novembra 2017.

3. Okresný súd následne pokračoval v konaní so žalovanou v 1. rade. Rozsudkom z 13. októbra 2016 žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd uznesením č. k. 10Co/204/2017-932 z 19. októbra 2017 vo výroku o náhrade trov konania žalovanej rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením zo 6. marca 2018 priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Toto uznesenie bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 10Co/21/2019-1048 z 28. marca 2019.

4. Vzhľadom na § 18n ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. c) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v platnom znení mestský súd nadväzne uznesením z 19. júla 2023 uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť žalovanej v 1. rade trovy konania vo výške 368,95 eur a žalovanému v 2. rade trovy konania vo výške 93 485,00 eur.

5. Proti rozhodnutiu sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej namietala, že 1) uznesenie okresného súdu o nároku žalovaného v 2. rade neobsahuje špecifikáciu rozsahu, v akom má byť poskytnutá náhrada trov konania, a 2) uznesenie o nároku žalovanej v 1. rade neobsahuje špecifikáciu subjektu, voči komu je povinnosť náhrady trov konania priznaná, 3) v dôsledku uvedenej absencie rozhodnutia podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) nebol vyšší súdny úradník oprávnený vydať rozhodnutie podľa § 262 ods. 2 CSP, čím porušil čl. 2 ods. 2 ústavy, 4) výdavky súvisiace s ustanovením advokáta u žalovaného v 2. rade, ktorý disponuje právnym oddelením, nepovažuje za účelné, 5) okresný súd neposudzoval jednotlivé úkony právnej pomoci individuálne, keď aj za dve podania (vyjadrenia k odvolaniu) považoval za základ pre výpočet odmeny výšku náhrady škody, hoci ich predmetom bola len hodnota trov konania (s odkazom na III. ÚS 144/2020).

6. Sudca mestského súdu výrokom I napadnutého uznesenia sťažnosť sťažovateľky zamietol, pričom námietky týkajúce sa uznesení o nároku žalovaných na náhradu trov konania považoval za irelevantné, keďže v čase rozhodovania o výške trov konania bol už výsledok sporového konania, ako aj výrok o nároku na náhradu trov nespochybniteľný (právoplatný). Ďalej konštatoval, že inštitút procesného zastúpenia je prejavom realizácie základného práva na právnu pomoc v konaní. Nestotožnil sa s argumentom sťažovateľky, že súd posudzoval trovy konania ako celok, s poukazom na jednotlivé úkony, za ktoré priznal odmenu krátenú. Konkrétne k sťažovateľkou namietaným vyjadreniam k odvolaniu odmenu krátil na jednu polovicu podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keďže išlo o odvolania v časti trov konania, teda nie vo veci samej.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou atakuje napadnuté uznesenie mestského súdu, ktoré považuje za arbitrárne, ako aj nedostatočne odôvodnené. Mestský súd ignoroval jej sťažnostnú argumentáciu a nevysporiadal sa s ňou. Konkrétne namieta, že:

- a) argumentácia mestského súdu nereaguje na skutočnosť, že rozhodnutia o nároku na náhradu trov neobsahujú špecifikáciu priznaného rozsahu (pomerom, percentom), resp. subjektu, voči ktorému je priznaná náhrada trov konania. Rozsah nároku a subjekt povinný poskytnúť náhradu trov musí byť podľa sťažovateľky zrejmý zo samotného rozhodnutia podľa § 262 ods. 1 CSP. Mestský súd rovnako ignoroval vadu uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom, ktorý vo výroku svojho rozhodnutia nerozhodol len o výške náhrady trov konania, ale rozhodol aj o povinnosti nahradiť trovy konania sťažovateľke (formuláciu, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania). Konajúci súd sa nevysporiadal ani s predloženou judikatúrou, argumentáciou v dôvodovej správe či literatúre. Mestským súdom prijatý výklad nezodpovedal ústavným požiadavkám na výklad právneho predpisu;
- b) mestský súd riadne nereagoval ani jej argumentáciu a predloženú judikatúru týkajúcu sa voľby právneho zástupcu žalovaným v 2. rade v kontexte namietaného porušenia § 251 CSP;
- c) mestský súd ignoroval súdnu prax ústavného súdu (III. ÚS 144/2020) týkajúcu sa určenia hodnoty právneho úkonu, ktorého predmetom bola len otázka náhrady trov konania;
- d) uvedené vyústilo nielen do porušenia jej práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ale aj práva vlastniť majetok.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie v bode 1 označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a medzinárodného paktu napadnutým uznesením mestského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania žalovaným v 1. a 2. rade z dôvodu jeho arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia.

9. Zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnú dimenziu

v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

10. Ťažisko argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti predstavujú v podstate identické námietky, ktoré sťažovateľka uplatnila už v sťažnosti podanej proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, preto sa ústavný súd zamerlal na posúdenie, či sa s nimi mestský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

11. Mestský súd v bode 11 napadnutého uznesenia pripomenul, že rozhodovanie o trovách konania má dve samostatné fázy. V prejednávanej veci pritom bolo o nároku žalovaných rozhodnuté uzneseniami z č. I. 775 a č. I. 1015, ktoré boli potvrdené uzneseniami krajského súdu, čím sa rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania právoplatne skončilo. Preto vyhodnotil námietku sťažovateľky o rozpore uznesení o nároku na náhradu trov konania so zákonom (uplatnenú v sťažnosti proti uzneseniu o výške náhrady trov vydanému v druhej fáze) ako irelevantnú.

12. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom uznesení okresného súdu o nároku žalovaných na náhradu trov konania, ako aj s obsahom uznesení krajského súdu, ktorým rozhodol o odvolaniach sťažovateľky proti nim. Uznesením č. k. 22Cb/166/2008-775 zo 4. októbra 2016 okresný súd rozhodol tak, že žalovanému v 2. rade priznal náhradu trov konania, ktoré je povinná zaplatiť mu sťažovateľka. Z bodu 7 tohto uznesenia je zrejmé, že žalovaný v 2. rade bol v konaní plne úspešný, preto mu podľa § 255 ods. 1 CSP priznal právo na náhradu trov konania. Z bodu 2 uznesenia krajského súdu č. k. 10Co/205/2017-944 z 10. novembra 2017 ústavný súd zistil, že sťažovateľka v odvolaní proti tomuto uzneseniu okresného súdu nenamietala vady jeho výroku tak, ako to učinila v sťažnosti proti uzneseniu o výške náhrady trov konania. Uznesením č. k. 22Cb/166/2008-1015 zo 6. marca 2018 okresný súd rozhodol o nároku žalovanej (v 1. rade) tak, že jej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z bodu 8 tohto uznesenia je zrejmé, že žalovanej ako procesne úspešnej protistrane prináleží nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi (sťažovateľke, pozn.). Obdobne z bodu 2 uznesenia krajského súdu č. k. 10Co/21/2019-1048 z 28. marca 2019 sa ústavný súd dozvedel, že sťažovateľka ani v tomto prípade nevzniesla námietky týkajúce sa nezákonnosti výroku uznesenia okresného súdu ako v podanej sťažnosti a ústavnej sťažnosti. Uznesením č. k. 22Cb/166/2008-1194 z 19. júla 2023 vyšší súdny úradník rozhodol tak, že I. sťažovateľka je povinná nahradiť žalovanej v 1. rade trovy konania vo výške 368,95 eur a II. sťažovateľka je povinná nahradiť žalovanému v 2. rade trovy konania vo výške 93 485,00 eur.

13. Jednou z rovín subsidiarity v konaní pred ústavným súdom je to, aby ústavný súd mohol prebrať skutkové a právne závery všeobecných súdov a tie vyhodnotiť v teste ústavnosti. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Základ pre rozhodovanie ústavného súdu je urobený

už predchádzajúcou rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci (napr. VERNARSKÝ, M. Ústavná sťažnosť a opravné prostriedky v civilnom procese. In: Justičná revue, roč. 68, č. 3/2016, s. 248.). Princíp subsidiarity však zasahuje aj do argumentačnej (vecnej) časti ústavnej sťažnosti a sťažovateľ je povinný podľa judikatúry ústavného súdu uplatniť v konaniach predchádzajúcich ústavnej sťažnosti rovnakú argumentáciu, ako uplatňuje v návrhu na konanie o ústavnej sťažnosti. Uvedené je zároveň aj vyjadrením zásady sebaobmedzenia a minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti všeobecných súdov (IV. ÚS 303/04). Ústavný súd má tak kompetenciu zasiahnuť, len keď všeobecné súdy v rámci konania poskytnutého sťažovateľovi zlyhajú (IV. ÚS 588/2023, m. m. I. ÚS 570/2023).

14. Ústavný súd už v náleze sp. zn. II. ÚS 576/2013 z 24. júla 2014 vyslovil, že výrazom snahy o vyváženie práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy na jednej strane a práva na právnu istotu založenú síce (objektívne) nesprávne prejavovým, ale predsa právoplatným súdnym rozhodnutím je okrem iného aj § 164 OSP, ktorý umožňuje súdu opraviť v rozhodnutí aj bez návrhu chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti. Judikatúra všeobecných súdov (sp. zn. 10 MOBdoV 11/2010), ako aj ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 206/2013) akceptovala opravu výroku, ktorý bol jednoznačne krytý odôvodnením príslušného súdneho rozhodnutia. Keďže znenie § 224 CSP je v relevantnej časti identické so znením § 164 OSP, tieto závery platia naďalej aj za účinnosti Civilného sporového poriadku. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 570/2018-16 zo 6. decembra 2018 vyslovil, že § 224 CSP poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok nápravy – návrh na opravu chýb v písaní, počítaní a iných zrejmých nesprávnosti, ktorým sa mohla domáhať preskúmania zákonnosti (správnosti) znenia výrokovej časti uznesenia, a umožňoval sťažovateľke dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc súdu v prípade, že zhodne s názorom sťažovateľky dospeje k záveru o zrejmej nesprávnosti slovného znenia výrokovej časti svojho rozhodnutia, túto nesprávnosť odstrániť vydaním opravného uznesenia.

15. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že prípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky v rozsahu uvedených námietok bráni jednak skutočnosť, že nevyužila možnosť uplatniť ju už v rámci riadneho opravného prostriedku proti uzneseniam vydaným v prvej fáze rozhodovania o nároku žalovaných na náhradu trov konania. V tejto súvislosti je nevyhnutné dodať, že vzhľadom na právoplatnosť týchto uznesení v roku 2017, resp. 2019, a na doručenie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu 15. decembra 2023 v prejednávanej veci na prvý pohľad nebola dodržaná ani lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Druhým dôvodom v zmysle citovanej judikatúry ústavného súdu je aj nevyužitie návrhu na opravu chýb v písaní, počítaní a iných zrejmých nesprávnosti.

16. K samotnej formulácii výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka ústavný súd dopĺňa, že z jeho rozhodovacej praxe (napr. I. ÚS 627/2023, I. ÚS 547/2022, III. ÚS 544/2023) sa javí, že ide o štandardnú formuláciu, ktorá (v zmysle už uvedeného) nie je sama osebe spôsobilá založiť potrebu kasačného zásahu ústavného súdu.

17. Nad rámec uvedeného ústavný súd len poznamenáva, že existencia príčinnej súvislosti medzi namietanou vadou – nevykonateľnosťou uznesení o nároku žalovaných (ako oprávnených z týchto

uznesení) na náhradu trov konania, a porušením označených práv sťažovateľky (ako povinnej z týchto uznesení) je nanajvýš otázna.

18. Sťažovateľka ďalej namieta, že mestský súd riadne nereagoval na argumentáciu a predloženú judikatúru spochybňujúcu samotnú voľbu právneho zástupcu žalovaným v 2. rade, ktorý sám disponuje právnym oddelením. Mestský súd sa v reakcii na uvedené obmedzil na odkaz na § 89 CSP, ktorý je prejavom realizácie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

19. Ústavný súd však v danej súvislosti uvádza, že napadnuté uznesenie, ako aj uznesenie vyššieho súdneho úradníka, ktoré mu predchádzalo, sú procesnými rozhodnutiami o konkrétnej výške účelne vynaložených trov právneho zastúpenia. Samotný nárok na náhradu trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia) bol žalovanému v 2. rade priznaný už uznesením č. k. 22Cb/166/2008-775 zo 4. októbra 2016. V tejto súvislosti, keďže sťažovateľka obdobne argumentovala aj v odvolaní proti tomuto uzneseniu, ústavný súd opäť odkazuje na uznesenie krajského súdu č. k. 10Co/205/2017-944 z 10. novembra 2017, ktorý v bode 21 uviedol, že, vychádzajúc z čl. 47 ústavy, trovy právneho zastúpenia treba považovať za účelne vynaložené. Každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom. Zároveň dodal, že účelnosť trov, ktoré si žalovaný v 2. rade uplatnil, bude súd posudzovať v rozhodnutí, ktorým bude rozhodovať o ich výške.

20. Záver mestského súdu o práve žalovaného v 2. rade disponujúceho právnym oddelením zvoliť si právneho zástupcu nie je v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, podľa ktorej vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom termínu neúčelne vynaložené náklady konania vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak jej *de facto* právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám (4 MCdo 16/2014).

21. Ústavný súd rozumie snahe sťažovateľky presadiť názor o potrebe odlišného posudzovania postavenia subjektov verejného práva oproti subjektom súkromného práva z hľadiska obsahu základného práva na právnu pomoc v zmysle naznačenom ňou odkazovaným nálezom vo veci sp. zn. II. ÚS 78/03. Keďže ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti a sťažnostná argumentácia spočíva v spochybňovaní samotného nároku na náhradu trov konania, nie posúdenia účelnosti konkrétne vynaložených trov, ústavnému súdu po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia nezostalo iné, než len konštatovať, že mestský súd rešpektovaním predošlého právoplatného rozhodnutia, ktorým okresný súd žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, postupoval v súlade s aplikovateľnou právnou normou, preto sa nemohol dopustiť ústavou zakázanej svojvôle, a tým aj porušenia ústavou zaručených práv, ktoré sťažovateľka označila v ústavnej sťažnosti (porov. IV. ÚS 26/2024).

22. Napokon sťažovateľka s odkazom na prax ústavného súdu (III. ÚS 144/2020) namieta spôsob, akým mestský súd ustálil hodnotu dvoch právnych úkonov, ktorých predmetom bola len otázka náhrady trov konania. Mestský súd v napadnutom uznesení na rovnakú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky reagoval tým, že za podania z 22. marca 2017 a 6. júla 2017 priznal žalovanému v 2. rade odmenu vo výške ½ sadzby tarifnej odmeny podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky, keďže išlo o vyjadrenia k odvolaniam v časti trov konania, nie vo veci samej.

23. Ak sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje závermi prijatými v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 144/2020 zo 16. júna 2020, je potrebné upozorniť na jeho skutkovú odlišnosť. V danom náleze totiž ústavný súd posudzoval situáciu, keď sťažovateľ podal sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka len v rozsahu výroku o výške trov oprávneného uložených na náhradu, pričom pri vyčísl'ovaní trov konania o takejto sťažnosti okresný súd za tarifnú hodnotu nesprávne považoval sumu, ktorá bola predmetom vymáhania v exekučnom konaní, a nie sumu sťažnosťou napadnutých trov oprávneného. Z uvedeného je tak zrejmá skutková odlišnosť veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 144/2020 v porovnaní s okolnosťami prejednávanej veci sťažovateľky, keďže sporné vyjadrenia podal žalovaný v 2. rade k jej odvolaniu proti rozhodnutiu o priznaní nároku na náhradu trov konania, nie konkrétnej výške týchto trov (ktorých sumu by bolo možné považovať za tarifnú hodnotu týchto úkonov právnej služby). Preto ústavný súd nepovažuje odôvodnenie napadnutého uznesenia mestského súdu, ktorý sťažovateľke ozrejmil, že pri určovaní odmeny za úkon – vyjadrenie k odvolaniu proti uzneseniu o nároku na náhradu trov konania, žalovanému v 2. rade priznal sumu modifikovanú v zmysle 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky, za svojvoľné ani nedostatočné.

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie mestského súdu nesignalizuje žiaden závažný procesný excés ani zásah do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, resp. v časti aj ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona.

25. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nič nesignalizuje ani porušenie týchto práv sťažovateľky, keďže ústavný súd v posudzovanej veci nevzhliadol porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu. Z tohto dôvodu bola ústavná sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. februára 2024

predseda senátu